

To all Sakam
Knigi members -
With love,
Julie James

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ
www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

Suddenly one summer

© 2015 Julie James

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2015

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги - Скопје

Преведувач Ивана Спасев

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка и дизајн Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2015

Тираж 1200 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

И одеднаш едно лето

Џули Џејмс

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Посветено на господин Џејмс

ПРОЛОГ

И ПОКРАЈ ТОА ШТО луѓето често велеа дека разводот е гадна и лоша работа, Викторија Слејд имаше поинаква перспектива. Обично, кога нејзините клиенти ќе се појавеа на нејзиниот праг, *бракот* беше претворен во гадна и лоша работа. Разводот беше само делот каде што вистината излегуваше на виделина.

Во такси, упатена кон нејзината куќа во северниот крај на Чикаго, Викторија ја навали главата наназад на седиштето и се замисли за случајот што го имаше скоцкано дента. Нејзината клиентка, четириесет и петгодишна, невработена мајка домаќинка, три месеци претходно беше затечена неподготвена и шокирана од крајно неочекувано барање за развод поднесено од страна на нејзиниот сопруг со кој била во брак цели четиринаесет години. Според условите на предбрачниот договор на парот, на клиентката на Викторија не ѝ следуваше никаков дел од огромната бизнис империја што нејзиниот сопруг ја имаше изградено во текот на нивниот брак како еден од најпознатите славни готвачи во Чикаго. Трите профитабилни ресторани, прирачниците за готвење кои се наоѓаа на листите со најпродавани книги и приходите остварени од неговата емисија за готвење ФудНетворк беа назначени како „посебен имот“ во предбрачниот договор и следствено на ова недопирливи за неговата жена во случај на развод.

Освен, се разбира, во случај на прекршување на клузлата за изневерување од страна на господинот Славен Готвач, која имаше моќ да го поништи целиот предбрачен договор.

Знаејќи го ова, Викторија, многу јасно, направи едно свое истражување.

Таа мораше да му го признае ова на господинот Славен Готвач, тој ги имаше прикриено своите траги и валкани работи подобро од најголемиот број неверни сопружници на кои имаше налетано - а ова дефинитивно кажуваше нешто кога доаѓаше од личност чиј бизнис се темелеше на бракови со неверства. Најголемиот дел од неверните партнери ги фаќаа по оставањето трага со СМС порака или мејл, а неретко се зезнуваа и оние со сомнителни активности на нивните кредитни картички или изводи од банка. Но овој тип беше паметен: тој ѝ имаше купено луксузна гарсониера на својата дваесет и шестгодишна љубовница, плаќајќи ја преку друштвото со ограничена одговорност што го основал под лажен изговор - наводно компанија за „набавка на храна“ - на кое неговите ресторани му исплаќале месечни суми од по дваесет илјади долари.

Меѓутоа, за жал за него, форензичкиот сметководител што Викторија го имаше најмено да го прочешла книговодството на господинот Славен Готвач беше уште попаметен.

И остатокот беше минато.

Благодарение на ажурната и внимателна работа на Викторија Слејд & Соработници, нивната клиентка попладнево си имаше заминато од спогодбената конференција со значително повеќе пари од „наградата за верност“ што ќе ја добиеше да не го фатеа нејзиниот сопруг со рацете во метафоричната тегла со колачиња. Па за да прослават, Викторија ги имаше изнесено сите нејзини шест соработници - и Вил, нејзиниот асистент и десна рака - на заслужена вечера и пијалаци.

Многу пијалаци, судејќи според сметката што Викторија ја имаше потпишано на излегување од ресторанот.

Што се однесува до неа, таа во главно беше трезна кога таксито застана пред нејзината трикатна куќа. Викторија уживаше во добро виски со мраз како и секој друг, но вечерва ја играше улогата на Опасна Шефица и, ако се прашуваше таа, опасните шефици не се превртуваа пијани пред своите вработени.

Му даде дополнителни дваесет долари бакшиш на возачот кога таксито застана. „Ќе може да причекате да влезам пред да заминете?“ Сакаше само да биде сигурна со оглед на неодамнешната низа провали во соседствата Линколн Парк и Лејквију. Да не правиме муабет за тоа дека беше еден часот по полноќ.

Тој кимна. „Секако. Нема гајле.“

Откако излезе од таксито, таа го премина тротоарот и се упати кон скалите на куќата во која живееше во изминатите десет месеци. Нејзината прва куќа, нејзиниот прв дом. Реално, веројатно можеше да си дозволи да ја купи куќата уште неколку години претходно со оглед на успехот на нејзината фирма. Но детските спомени полни со известувања за заплenuвање по основ на хипотека танцуваа во нејзината глава, па сакаше да биде сигурна дека не загризува повеќе отколку што може да соцвака со нејзината хипотека.

Викторија ја отклучи влезната врата, активирајќи го предупредувачкото бипкање на нејзиниот безбедносен систем и веднаш го внесе кодот на тастатурата. Кога алармот стивна, се сврте и му мавна на таксистот.

Сè е океј.

Ја внесе поштата, ја остави на работната маса во кујната и тргна нагоре. Откако го деактивираше алармот со повторно внесување на шифрата и на тастатурата во нејзината спална соба, се пресоблече во маица и шорцеви, набрзина ја исчисти шминката од лицето, ги изми забите и скокна на креветот. Неколку секунди размислуваше дали да одговори на неколку службени мејлови, а потоа одлучи - *ма неее* - имаше заслужено неколку слободни часа во име на денешниот успех со спогодбата.

Со задоволна насмевка, се пикна под прекривките и почна да тоне во сон.

Биииип!

Викторија скокна во кревет кога го слушна предупредувачкиот сигнал на нејзиниот безбедносен систем кој се активираше со отворање на влезната врата.

Таа ја слушна вратата долу како се затвора, а тој звук беше проследен со чекори.

Ох, мајко мила. Имаше некој во нејзината куќа.

Таа стана од креветот и го грабна својот мобилен телефон од комодата. Бипкањето на алармот престана и куќата повторно беше тивка.

Срцето почна да ѝ беснее во градите кога слушна машки глас долу.

„Добри сме. Може да почнеме“, рече тој.

Викторија тивко се премести во нејзиниот простран гардеробер, кој всушност беше просторија голема скоро колку нејзиниот тоалет.

Нејзината корпа за алишта беше пикната помеѓу сидот и редот долги фустани. Протнувајќи се помеѓу алиштата, таа клекна и се скри зад големата корпа.

Раката ѝ трепереше додека вртеше во полиција.

Женски глас. „Повелете, за каков итен случај станува збор?“

Викторија набрзина прошепоти. „Се викам Викторија Слејд. Живеам на Норт Гарнер број 116. Некој ми провали дома.“

„Дали натрапникот во моментов се наоѓа во Вашиот дом, госпоѓо?“

„Да, мислам дека се двајца. Јас се кријам во гардероберот горе и...“ Таа направи пауза, начучулувајќи ги ушите за подобро да ги чуе звуците од кои ѝ се препотија дланките. „Некој се качува нагоре по скалите. Не можам да зборувам - ќе ме чујат.“

„Госпоѓо, јас ќе останам на лин...“

Викторија целосно го намали тонот на нејзиниот телефон и го покри звучникот со раката. Низ малиот простор помеѓу корпата за алишта и сидот, таа можеше да ја види вратата на гардероберот.

Го задржа здивот кога чекорите на паркетот станаа погласни.

Еден човек облечен во темни алишта се појави директно пред гардероберот. Застана таму, а потоа посегна кон својот колк и извади пиштол.

„Сигурен си дека не дошла дома?“ му викна на некого со рапав глас.

Сега пред гардероберот се појави втор човек. „Да, сигурен сум. Зошто?“

„Некој спиел на креветов.“

„И што? Ти да не го местиш твојот кревет секој ебен ден? Ајде, дај да прејдеме на работа.“

Таа го слушна вториот тип како излегува од нејзината спална соба, но човекот со рапавиот глас остана каде што беше, со пиштолот во рака. Од зад корпата за алишта, Викторија го гледаше како се движи кон главниот тоалет залепен за спалната соба на другиот крај од гардероберот каде што го запали светлото. Тој подзастана на вратата од тоалетот, а потоа тргна накај плакарот.

Ја испружи раката, го притисна прекинувачот и го запали светлото.

Кога малиот простор се исполни со светлина, Викторија виде дека човекот носеше црна маска со отвори на очите и устата. Тој влезе во гардероберот.

Нејзиното срце почна да бие толку брзо и силно што практично ѝ се удираше од ребрата и таа се исплаши дека дури и тој би можел да го чуе.

Таа стоеше згрчено и потполно мирно, молејќи Му се на Бога да не ја види низ процепот меѓу корпата и сидот.

Од другиот крај на гардероберот се слушна нежно зуење.

Човекот нагло се сврте натаму и го крена пиштолот. Потоа се опушти кога ја забележа кафената кутија за навивање часовници со нејзиниот часовник внатре оставена на една од полиците. Ставајќи го пиштолот во држачот на својот колк, тргна натаму, ја отвори кожната кутија и го зеде нејзиниот часовник. Неколку секунди го разгледуваше, вртејќи го лево десно низ рака, а потоа извади една памучна вреќичка со средна големина од предниот џеб на црната јакна со качулка што ја носеше. Пуштајќи го часовникот внатре, се префрли на кутијата за накит која стоеше на полицата под часовникот.

Со грбот свртен кон Викторија, тој буричкаше низ кутијата за накит долги минути кои нејзе ѝ изгледаа како цела вечност, а потоа ја крена и ја истури целата во својата вреќа. Нешто падна и тропна на паркетот, а тој клекна да го земе.

Тогаш се слушна ужасно гласен тресок долу.

Викторија се сепна од звукот во истиот момент кога маскираниот човек скокна на нозе. Тој му се развика на својот партнер. „Што беше тоа, да го ебам?“

Таа слушна врева долу. Некој се развика, „Полиција!“ И потоа...

Истрел.

Натрапникот веднаш излета од нејзиниот гардеробер. Викторија одеднаш се сети на мобилниот телефон во нејзината рака и го залепи за увото. „Ало?“

„Во ред е, Викторија. Сè уште сум тука. Нашите луѓе доаѓаат натаму“, рече операторот.

Несаканиот спомен ја облеа со јачина на огромен морски бран, навраќајќи ја на непознатиот глас на другиот крај од линијата пред многу, многу години.

Држи се, Викторија. Доаѓа помош, ти ветувам.

И одеднаш, таа се почувствува... изгубено. Просторот помеѓу неа и корпата за алишта почна да се собира, затворајќи се околу неа. Воздухот беше задушувачки врел и таа се почувствува зашеметено.

„Викторија? Тука си?“

Гласот звучеше слабо и бледо и далечно и таа не можеше да одреди дали беше реален или постоеше само во нејзината глава. Минатото и сегашноста се помешаа во едно.

„Добра ли си, Викторија?“ повтори гласот, овој пат со поголема ургентност.

Додека нејзиниот вид се замаглуваше, а темнината околу неа ја проголтуваше, нејзината последна мисла беше *се разбира* дека беше добра. Викторија Слејд можеше да се справи со сè. Таа беше силна, таа беше цврста, таа...

...се онесвестуваше од првиот паничен напад во животот.

Еген

Еген месец, подолзина

„И ДА ТРГНАМ ПО ДОЛИНАТА на смртната сенка, нема да се исплашам од злото, затоа што Ти Си со мене.“

Додека свештеникот привршуваше со својата проповед читајќи од Библијата, погледот на Форд Диксон повторно се впери во фотографијата од неговиот татко која стоеше на држач пред ковчетот.

Имаа среќа со таа фотографија. Форд, мајка му и неговата сестра, Никол, дури кога се подготвуваа за неговиот погреб сфатија дека Џон Диксон не сакал премногу да позира за фотографирање, особено во последните години. За среќа, успеаја да најдат една фотографија од него направена пред четири месеци и да ја пресечат. На сликата, тој ја држеше неговата внука - и внуката на Форд - во болницата, веднаш по нејзиното раѓање. Фотографијата не беше професионална и квалитетна - Форд ги имаше сликано со својот мобилен телефон - но татко му изгледаше среќно и гордо.

Споменот беше добар, еден од ретките во кои тој, мајка му и сестра му можеа да гледаат без непријатните и неубави чувства кои ги замрачуваа речиси сите други.

Уште малку, и тој ќе дојдеше на ред да каже некој збор. Со оглед на тоа што Форд никогаш претходно

немаше зборувано на погреб, истражувачкиот новинар во него, се разбира, си го имаше завршено своето истражување. Неговите забелешки требаше да бидат кратки, но персонални и требаше да се фокусира на конкретна позитивна особина на татка си на која се восхитуваше или да сподели приказна за да ги потсети присутните на нешто што татко му уживал да го прави.

Најголемиот дел од луѓето кои присуствуваа на погребот знаеја дека, реално, постоеја двајца Џон Диксон-и: комуникативниот, страшно друштвен човек кој секогаш беше расположен за забавување и кој ретко можеше да се види без пиво во рака и намкорестиот лут пијаница во кој знаеше да се претвори откако ќе испиеше една, или четири, пијачки повеќе. Форд можеше да чита поезија за првиот Џон Диксон со часови затоа што тој човек беше неговиот херој, таткото кој со часови играше со топка со него за време на викендите на игралиштето до нивната зграда. Човекот кој смислуваше смешни приказни за пред спиење и ги раскажуваше со различен глас за секој лик. Човекот кој организираше тепачки со мали балони полни со вода за време на семејните скари, кул таткото кој му имаше дозволено да ја проба првата голтка пиво на натпревар на Кабс, типот кој секогаш знаеше да ги насмее родителите кои седеа на клупите за време на натпреварите на Малата Лига на Форд.

Но другиот Џон Диксон?

Тешко беше човек да го сака тој тип.

Тргни ми се од пред очи, дете. Немаш ли некои проклети пријатели што можеш да ги малтретираш?

Форд се накашла да си го прочисти грлото баш во моментот кога свештеникот погледна во негов правец.

„Мислам дека Форд, синот на Џон, има нешто што сака да го сподели со нас денес.“

Форд стана и се упати кон поткренатиот простор за зборување десно од олтарот.

Тој погледна во толпата составена од пристоен број луѓе и виде многу познати лица, мешавина на семејни

познаници, роднини и блиски пријатели - негови и на сестра му - кои беа дојдени да го изразат своето сочувство.

Со едно успокојувачко погледнување во мајка му и сестра му кои седеа во првиот ред, Форд ги спушти рацете на дрвениот пулт. Тој немаше напишано говор, планираше да се потпре на внатрешните инстинкти за раскажување приказни кои ги имаа сите добри новинари - инстинкти кои ги имаше наследено од човекот кој лежеше во ковчегот покрај него, човек кој, еднаш многу одамна, кроеше легендарни приказни за меканите животинки на Форд додека го легнуваше во кревет навечер.

И денес, тој одбираше да ја помни таа верзија на Џон Диксон.

„За четврти јули годината кога имав единаесет години, татко ми одлучи дека ние мораме да имаме најголем, најдобар огномет во целото соседство. Ах, гледам дека дел од вас веќе се смешкаат... Многу добро знаете каде оди оваа приказна.“

ПО ПОТПРЕБОТ И РУМЕКОТ отпосле, Форд ја врати мајка си во куќата на неговите родители во Гленвуд, предградие северно од градот. Неговите родители живееше - или сега веројатно требаше да рече *мајка му* живееше - во маало кое го нарекуваа „Четворката“ затоа што во секоја коцкеста зграда имаше по четири мали домови залепени еден за друг. И покрај тоа што Гленвуд беше прочуен како многу богат град - еден од четирите најбогати во Америка, според Форбс - конкретната населба каде што имаше пораснато тој беше строго работничка класа. Најголемиот дел од семејствата со двајца вработени родители кои специјално ја одбрале населбата заради пристапот до најдобрите државни училишта во целата земја.

„Загрижена сум за сестра ти“, рече мајка му додека возеа по улицата Шеридан, одминувајќи ги споредните улички порабени со дрвореди и вилите од по неколку

милиони долари кои и покрај тоа што технички беа дел од неговиот роден град, нему отсекогаш му изгледаа како нешто што припаѓа во сосема друг свет.

Форд погледна во неа исполнет со мешавина од восхит, интерес и фрустрација. Коментарот беше типичен за мајка му. Таа штотуку го имаше закопано својот сопруг по триесет и шест години брак и се разбира, сега веќе мислеше на некој друг.

Тој посегна и ѝ ја стисна раката. „Никол ќе биде добро, мамо.“

Таа му упати еден сериозен поглед. „Немој и ти да си почнал да ме третираш како бедна ожалостена вдовица. Немој тие глупости. Доволно ми беа во изминативе неколку дена.“

Ова извлече една мала насмевка од него. Фер. За разлика од татко му, со неговото лудо променливо расположение, Марија Диксон отсекогаш беше стабилна и приземјена. „Добро. И јас сум загрижен за Никол“, призна тој, иако сè уште цврсто си стоеше на ставот дека неговата мајка не мораше да мисли на ова денес.

Не беше некоја голема тајна тоа дека неговата дваесет и петгодишна сестра, Никол, си гледаше мака како самохрана мајка уште откако ја роди својата ќерка Зои пред четири месеци. Како хонорарна актерка и инструктор со полно работно време во локалниот театар за деца, таа работеше преку ден, навечер, а некогаш и за викенд и сепак едвај крпеше крај со крај и едвај успеваше да се издржува во градот. Форд ја имаше советувано да си побара алиментација за детето од таткото на Зои - некојси музичар со кој Никол се гледала неколку месеци претходната година - но типот наводно се избежумил кога дознал дека Никол е трудна, па си ги спакувал торбите и побегнал за Л.А. без да остави нова адреса.

Форд го немаше запознаено гадот, но неговата вилица се стегаше секојпат кога ќе помислеше на тоа како типот ја имаше оставено сестра му на цедило.

„Јас се обидов да поразговарам со неа, но човек не може ни да ја добие деновиве“, рече мајка му. „Планирав

да ѝ поминам на работа неделава, но татко ти тогаш...“
Нејзината долна усна затрепери кога гласот ѝ секна.

Ох, човече. Го убиваше што ја гледаше мајка му ваква, на раб на солзи. Добро, сите беа потресени од ненадејната смрт на татко му. И можеби тој не можеше да направи ништо за да го промени минатото - факт кој постојано го јадеше како црв со оглед на тоа како заврши приказната меѓу него и татко му - но барем имаше нешто што можеше да го направи во оваа ситуација.

Па кога застава на црвено светло на следниот semaфор, тој се сврте и ја погледна својата ожалостена мајка во очи.

„Јас ќе се погрижам Никол и Зои да бидат добри, мамо. Ти ветувам.“

НЕКОЛКУ ЧАСА ПОДОЦНА, Форд паркираше во гаражата на неговата зграда во соседството Викар Парк. За време на возењето накај дома си го имаше свртено вниманието во друг правец со малку музика, но сега кога го изгаси автомобилот, немаше ништо освен тишина.

Ова беше моментот од кој се плашеше во изминатите неколку дена, моментот кога хаосот со подготовките за погребот ќе се смири и кога тој повеќе нема да има обврски и кога нема да треба да кима и да прави празни муабети и грациозно да им се заблагодарува на сите за присуството и сочувството. Моментот кога конечно ќе остане сам, со ништо и никој друг, освен сопствените мисли за друштво.

Еден човек застава пред неговиот автомобил и мавна. „Еј, Форд.“

Или... можеби ова не беше тој момент.

Форд излезе од кола да го поздравува Овен, типот кој го поседуваше станот до неговиот. „Извини. Не те видов.“

Со израз на сочувство, Овен му подаде рака да го поздравува. „Како помина денес?“

Форд го ценеше тоа што Овен имаше одвоено време да намине на бдеењето претходниот ден. Тие двајца беа соседи веќе четири години и повремено се дружеа. Во последно време не толку многу, бидејќи Овен се имаше вселено со својата девојка и моментално го продаваше својот стан. „Погребот помина добро, фала.“ Брзо ја смени темата. „Што ти вака назад во старо маало?“

„Наминав само да си ја земам поштата.“ Овен покажа кон купот списанија и писма што ги носеше. „Те видов, па ми текна да ти спомнам дека мојот агент за недвижности го издаде мојот стан за летово.“

„Го издаваш станот?“ Е ова беше изненадување.

„Аха. Тоа не ми беше прв избор.“ Овен ги крена рамениците. „Но на моменталниот пазар, не добив ниту една понуда приближна на она што го барам. Па со тешко срце решивме да го издаваме неколку месеци, а потоа повторно да го огласиме за продажба на есен. Сакав да те известам да не се збуниш или исплашиш кога ќе видиш непозната личност како излегува од мојот стан.“

„Океј.“ Форд кимна. Меѓу нив се спушти тишина и тој сфати дека веројатно требаше да каже нешто повеќе.

„Девојката се вика Викторија“, продолжи Овен, „и е некоја си позната адвокатка за разводи. Јас лично ја немам запознаено, но колку што разбрав, таа штотуку купи стан во Ривер Норт и ѝ треба место за живеење до заклучување на продажбата во август. Наводно не можела да дочека да побегне од куќата каде што моментално живее. Не сум баш сигурен што е приказната тука.“

Ова беа интересни информации и Форд знаеше дека Овен само се обидуваше да биде љубезен и пријателски настроен. Но изминатите неколку дена поминати во правење празни љубезни муабети почнуваа да го исцрпуваат. „Фала што ми кажа.“ Тој покажа кон влезот на зградата. „За жал, сега имам неколку неодложни обврски...“

„Ох! Се разбира“, рече Овен брзо. „Јас те задржав.“

Откако му вети дека ќе продолжат да контактираат

и го увери Овен дека ќе го побара ако му притреба нешто - истото ветување дадено по само сто и триесетти пат неделата - Форд побегна и се пикна во лифтот.

Тешко издиша кога лифтот почна да се качува кон четвртиот кат и му се помоли на Бога да не налета на некој друг сосед - минат, сегашен или иден - пред да стигне до својот стан.

Имаше среќа.

Неговиот ходник беше празен. Тивко се упати кон станот број 4F, станот на крајот од ходникот. Клучот веќе му беше изваден во рака, па ја отклучи вратата и веднаш влезе.

Во неговата спална соба, ги соблече костумот и вратоврска што ги носеше на погребот. Шетајќи наваму-натаму низ спалната, се замисли за последните неколку дена и почувствува бодеж од емоции.

Приказната меѓу него и татко му не требаше да заврши вака.

Да, добро, нивната врска беше комплицирана долго време. Но тој отсекогаш гаеше мала надеж дека ќе се случи нешто за да изгради мост над провалијата меѓу нив. Се надеваше дека рехабилитацијата ќе почне да дава резултати. Или дека ќе се појави некој здравствен проблем - ништо премногу сериозно - кој ќе го инспирира татко му да се откаже од пиењето засекогаш.

Ова очигледно си беше само негово мечтаење.

Тој последен пат го виде татка си две недели претходно, на забавата по повод дипломирањето на неговиот братучед. На забавата имаше повеќе од доволно пиво, а татко му имаше испиено премногу од истото, па Форд се држеше на растојание затоа што не сакаше да се расправа со променливото, непредвидливо расположение на татко му и не дај Боже да ја расипе целата забава.

Не му текнуваше за што зборуваа тој и татко му ден-та. Дефинитивно ништо важно, не разговараа за ниту една од работите што Форд ќе ги кажеше да знаеше дека десет дена подоцна, мајка му расплакана ќе му се

јави да му каже оти татко му умрел од тежок инфаркт во нивната кујна додека таа пазарувала. Немаше предупредување. Докторите рекоа дека никој не можел да направи ништо; дека срцевите мускули на татко му биле значително ослабени, веројатно како резултат на годишните поминати во прекумерно пиене.

Толку многу работи останати недокажани. И сега... Тој не можеше да го смени тоа никогаш.

Да му се плукнам.

Сите емоции што Форд ги чуваше во себе одеднаш зовреа. Без размислување, го грабна метално-стаклениот свеќник од комодата и го тресна од сидот спроти него.

Гледањето на распрскувањето на стаклото му донесе необично олеснување.

Меѓутоа, имаше еден мал проблем. Металниот дел од свеќникот очигледно беше малку потежок отколку што си мислеше тој. Барем така изгледаше судејќи според *дупката* од дваесет сантиметри што ја имаше направено на сидот од спалната соба.

Тој ја испита штетата.

Па... ова барем беше проблем што можеше да го поправи.